

[Hvidberg.]

man skal dække en sådan kommende, afgrænset udgift. Hvordan skal man bære sig ad på anden måde end at sige: vi deler det?

Der har også været talt en del om lønningskontoens størrelse. Må jeg sige, at de, der er ansat på Glyptoteket, er jo normeret efter statens lønningssystem, og det er vist godt og rigtigt, at det er sådan.

Den højtærede undervisningsminister talte en ikke ringe fryd om den dialog, der udspandt sig mellem venstres ordfører og mig; man kan sige med en fryd, der måske mindede noget om det, man kalder skadefryd. Det er jo ikke noget, der har megen forbindelse med den medmenneskelighed, som den højtærede undervisningsminister også talte om; han talte om, at originale malerier i en bestemt skole var et led i opdragelsen til medmenneskelighed. Det er jo muligt, at originale malerier kan opdrage til medmenneskelighed, jeg ved det ikke, men man bør under alle omstændigheder opdrage sig selv til medmenneskelighed, og dertil hører også, at man bekæmper enhver form for skadefryd hos sig selv.

Rager: Blot nogle få bemærkninger. Ønsket om loft over beløbene — ja, det er sådan et almindeligt forretningsmæssigt ønske, man har. Når man er vant til at indgå forretninger og forpligtelser, er man ikke indstillet på blankoveksler; man kan ikke lide dem. Men det kan vi jo tale om i udvalget, og jeg tror såmænd, at beløbet bliver vi ikke uenige om. Jeg er også særdeles beroliget ved, at vi i bestyrelsen har de to embedsmænd fra undervisningsministeriet, om hvem jeg før sagde, at de var særdeles påpasselige i dette hverv, og det skærpede ministeren jo ved udtrykkeligt at sige, at de „vitterligt“ var det. Jeg forstår, at dette er en ganske særlig måde at være påpasselig på, hvad jeg tager til efterretning. Jeg glæder mig over, at ministeren har sådanne embedsmænd.

Til det ærede medlem fru Ellen Poulsen skal jeg ikke gøre så forfærdelig mange flere bemærkninger. Jeg forstod, at det ærede medlem, overvældet af også det ærede medlem hr. Poul Claussens tilsynkomst, har ment, at det var bedre at lade være at fortsætte diskussionen, og jeg tager

til efterretning, at der måske er faldet et enkelt en lille smule uoverlagt ord første gang. Jeg forstod, at det var ikke af ond-sindethed mod den kære hovedstad, men i virkeligheden udtryk for den ulykkelige kærlighed, vi allesammen lider af nu og da.

Historien med, at der er nogle statuer, som er købt engang, men som i dag ikke er så kunstnerisk værdifulde, hvorfor man godt af og til kunne sælge noget og købe noget andet, den kan ikke bruges i relation til det, som vi her taler om, for den dame i Københavns borgerrepræsentation, der ville holde udsalg, ville ikke sælge de billige ting — for de ville jo ingenting give, så på den måde kunne hun ikke få balance. Nej, hun ville sælge således, at Glyptoteket kunne drives for de penge, der kom ind ved salget. Dette var altså grundskyldens og retsstatens stilling i Københavns borgerrepræsentation; det kan man ikke komme uden om, og jeg tror nok, at hvis man begyndte at gå den vej, var der forskellige, der ville vende sig i deres grave.

Viggo Starcke: Det var med stor interesse, jeg hørte den højtærede undervisningsministers tale om den manglende grundskyld. Jeg havde ikke i mit indlæg nævnt den med et ord, men jeg forstår, at den ligger den højtærede minister så stærkt på sinde, at den ligefrem må ud over læberne i små skvulp en gang imellem. Nej, det, jeg talte om, var det, som den højtærede minister i bemærkningerne til sit eget forslag selv påpeger, nemlig pengenes forfalskning herhjemme. På side 2, sp. 1, i bemærkningerne tales der om, at

„den fra 1950 stedfundne økonomiske udvikling har gjort dette ganske umuligt for fondet“;
og i sp. 2 på side 2 tales der om, at forhøjelser af billetpriserne vil være

„utilstrækkelige til at afbøde museets økonomiske krise. Glyptoteket er oprettet i en periode, hvor pengene havde en mere konstant værdi, end de har haft i de sidste årtier.“

Det er en temmelig kraftig anklage, den højtærede minister dør retter mod tidligere socialdemokratiske regeringer, og det er jo i virkeligheden det, der er årsag til misæren. Hvis ikke man havde piller ved pengenes værdi, ville de fonds, der var blevet grund-